

[Henry Christensen.]

mere fremgangsmåde at gå til finansudvalget og få tilsagn fra et flertal om en efterbevilling, måtte i alle de enkelte tilfælde bero på et konkret skøn. Det er efter min opfattelse en meget farlig betragtning at lægge til grund for en afgørelse. Det var det samme, den højtærede undervisningsminister sagde i sin indledningstale og for så vidt henviste til nu på ny. Hvis det høje ting affinder sig med den betragtning, at det må bero på ministerens skøn, hvilken fremgangsmåde der skal anvendes i de enkelte tilfælde, vil jeg have lov til at sige, at så afgiver det høje ting en meget betydelig del af den suverænitet over for bevillinger, der har været et afgørende fundament i hele det danske folkestyre. Derfor er det forslag til dagsorden, der er stillet af det ærede medlem hr. Per Hækkerup m. fl., og som går ud på, at man tager ministerens redegørelse til efterretning, en meget farlig dagsorden for det høje ting at vedtage.

Det betyder, at derved siger det danske folketing, at afgørelsen om, hvorvidt man skal benytte den ene eller den anden fremgangsmåde, beror på ministerens skøn i det konkrete tilfælde. Vi kender jo teknikken med disse dagsordensforslag her i tinget. Vi ved, at når man benytter dagsordensformen i dag, betyder det, at derved vil man hindre folketinget i at give udtryk for det, som vi har bedt om at få det høje tings afgørelse om og udtryk for. Det er klart, at begge disse grunde bevirker, at vi afgørende må advare imod, at man i det høje ting stemmer for den af det ærede medlem hr. Per Hækkerup foreslåede dagsorden.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige til det ærede medlem hr. Niels Andersen, at jeg synes, at ikke mindst det ærede medlem og hans parti, også ud fra deres principielle stilling, skulle være meget, meget varsomme med i dag at tiltræde en dagsorden, der tager ministerens redegørelse, som bygger på, at det blot må bero på et konkret skøn, til efterretning.

Jeg erkender, at det naturligvis er vanskeligt klart at udforme faste retningslinjer for, hvornår en sag skal komme frem som lovforslag, og hvornår den kan afgøres i finansudvalget; men vi er af den opfattelse, at den højtærede undervisningsminister burde have fulgt vor indstilling i de to bevil-

lingssager, vi drøfter i dag, i betragtning af, at et så stort mindretal i finansudvalget som 8 af dets 17 medlemmer har ønsket dem behandlet som lovforslag. Disse sager ligger så klart på den anden side af den grænse, der må sættes for, om en sag skal behandles som lovforslag eller blot skal afgøres i finansudvalget.

Den højtærede undervisningsminister og også nogle af de ærede ordførere har sagt, at der ikke var uenighed om det saglige. Venstres og det konservative folkepartis repræsentanter undlod at stemme i finansudvalget ved de bevillinger, vi har stillet under debat i dag, og jeg vil gerne sige til den højtærede undervisningsminister, at han kan tage det, at oppositionspartierne ikke tog endelig stilling, som udtryk for, at vi mente, at det foreliggende grundlag sagligt var for utilstrækkeligt til, at vi kunne tage afgørende stilling.

Jeg har sagt, og det vedstår jeg, at vi erkender blankt og uforbeholdent, at det drejer sig om nogle af de problemer, der er i centrum i de offentlige anlægs- eller investeringsopgaver, vi i øjeblikket skal løse vedrørende uddannelse o. s. v. Men om de netop skal løses i den form, og om det netop er de opgaver, der skulle vedtages først — en række andre momenter kunne komme ind — det har vi ikke haft tilstrækkeligt grundlag til at træffe afgørelse på. Derfor er den højtærede undervisningsminister og de ærede ordførere ikke berettigede til i dag at sige, at der er oplagt saglig enighed om, at det skal gennemføres og gennemføres på den måde, den højtærede undervisningsminister har foreslået, for det er der ikke. Oppositionen havde givet udtryk for, at der på forhånd var en velvillig indstilling til behandlingen af de problemer, de pågældende bevillinger drejede sig om. Deri lå vel en ekstra opfordring til den højtærede undervisningsminister om så også for sit vedkommende at være imødekommende med hensyn til det, vi fandt var et sagligt berettiget krav, en opfordring til at behandle de pågældende sager i lovforslags form.

Jeg har uimodsagt her i dag gjort gældende, at f. eks. spørgsmålet om zoologisk museum igennem lovforslagsbehandling kunne have været gjort færdigt for længst, før en bevilling, som det nu har været tilfældet, blev givet. Der er altså heller ikke